

7 Maaneder ledige og opbrugt alt det, de kan faa baade af vedtægtsmæssig og af fortsat Hjælp — det maa da være paa det allermost kritiske Tidspunkt, Samfundet slipper dem. I en Krise som den, vi befinder os i, maa det være Pligt for Samfundet at hjælpe dem, som rammes med Arbejdsløshed, saa de og deres Hjem kan holdes oven Vand, indtil det lysner og de kan faa Arbejde igen.

I øvrigt tiltræder jeg ganske det, som den højtærede Socialminister sagde ved Fremsettelsen, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne endnu en Gang anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling og helst hurtigt Behandling her i Tinget.

Kragh: Arbejdsløshedslovgivningen maa jo ifølge Sagens Natur være en ret kompliceret Lovgivning, og det er da ganske forstaaeligt, at der i vide Kredse rundt om i Landet, hvor man paa den ene eller paa den anden Maade kommer til at beskæftige sig med denne Lovgivnings Anvendelse, beklager sig over Vanskelighederne ved at trænge ind i dens hemmelige Irgange, som man jo maa være bekendt med for at kunne arbejde med den. Man skulde derfor tro, at det gjaldt om for det første at give den kommunale Administration paa disse Omraader saa fast Grund under Fødderne som muligt ved at lade denne Lovgivning, hvad angaar Reglerne paa de væsentlige Punkter, være uberørt i længst mulig Tid, og den højtærede Socialminister vilde sikkert tjene mange Interesser indenfor Administrationen ude i Landet, hvis han rettede sig efter denne Opfattelse. I Stedet for synes det, at den højtærede Socialminister har en helt anden Opgave. Han anstrenger sig for dels paa Grundlag af den Bemyndigelse, Loven giver ham, dels ved det ene Forslag efter det andet om Ændringer i Loven at komplicere Reglerne yderligere baade med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse, med Hensyn til deres Varighed og med Hensyn til Refusioner, og han naar dette i en saadan Grad, at snart ingen, sely ikke de, der i første Række har med Sagen at gøre, ved ud eller ind længere med Hensyn til, hvor meget der kan ydes, i hvor lang Tid der kan ydes, og efter hvilke Regler der skal refunderes.

De Lovforslag, her foreligger, giver deres gode Bidrag til denne Plumring af Vandene, og allerede dette er egnet til at vække stor Betænkelighed ved at medvirke til disse Lovforslags Gennemførelse. Den højtærede Minister har ved sin Frem-

settelse af disse Lovforslag anvendt overordentlig mange Ord, hvoraf de fleste — de, der beskæftigede sig med den øjeblikkelige Arbejdsløshedssituation med dens mørke, mulig lyse Sider — jo ikke længere har nogen Interesse. Dem skal jeg derfor heller ikke opholde mig ved, men indskrænke mig til at udtale min Glæde over, at Ministeren, idet han udtalte disse mange Ord, fik Lejlighed til ogsaa at give Udtryk for en Forstaaelse, som han nu har vundet af, hvad der i Virkeligheden er Arbejdsløshedens Aarsag. Nu faar man at vide, at Arbejdsløsheden er en Følge af Krisen, som jo har Udstrækning over den væsentlige Del af Europa, og det fremgaar deraf, at Ministeren endelig er paa det rene med, at vi herhjemme ikke besidder Midler til at overvinde denne, hvad angaar Arbejdsløshedsproblemet, paa den Maade, at man kan afskaffe Arbejdsløsheden. Det lader sig først gøre, naar det private Initiativ fuldt ud kan sætte ind, og alle de standsede Hjul komme i fuldt Sving, hvorved jo ogsaa Beskæftigelse skaffes til de mange ledige Hænder. Det er et glædeligt Fremskridt i den højtærede Ministers Opfattelse af Aarsagen til det beklagelige sociale Fænomen, som Arbejdsløsheden er. Tidligere laa jo Forholdet ganske anderledes, da skulde den siddende Regering bevise sin Eksistensberettigelse gennem Afskaffelse af Arbejdsløsheden, da forkyndtes det paa Møder og ogsaa her i denne Sal, i Pressen, i Valgopraab, at det, som det gjaldt om, var blot dette at faa fjernet det evneløse Ministerium, thi dermed vilde man ogsaa fjerne den Svøbe for en stor Del af Befolkningen, som Arbejdsløsheden er; det var Ministeriet Neergaards Skyld, at vi i 1922—23 kunde notere det store Antal arbejdsløse, Bort med denne Regering, saa vil ogsaa Arbejdsløsheden være forsvundet! Ja, det var den Lære, man forkyndte i sin Tid, og jeg kan da kun lykønske den højtærede Minister paa det allerhøjest til, at han og hans Pennførere har vundet en Forstaaelse af dette Forhold, som jeg haaber sikrer imod et Misbrug af den beklagelige Kendsgerning, som Arbejdsløsheden er, i agitatorisk Øjemed paa den Maade, som den højtærede Minister hidtil har tilladt sig at anvende denne sociale Ulykke paa. Men naturligvis kunde den højtærede Minister ikke undlade i sin Forelæggelsestale at pege paa, at er det end en Gentagelse af, hvad der skete i Aarene fra 1921 til 1923, som vi nu ser med Hensyn til Arbejdsløshedstallenes Vækst, saa er det dog den tidligere Regering, der her har en væsentlig